STEVE KESSLER: DEMOCRAȚIA CELOR NENĂSCUȚI

Autor: Ioana-Macrina Cotos-Jinga | 24 martie 2022

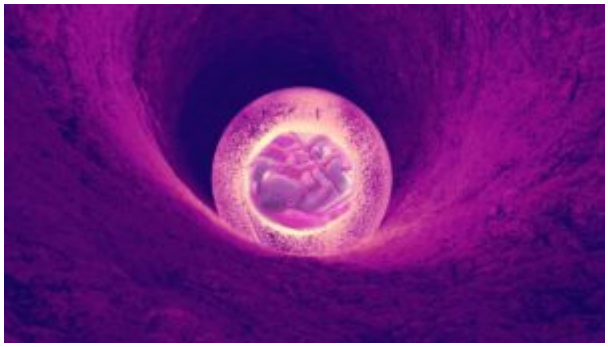

Un articol de Steve Kessler *pentru* The Imaginative Conservative

Articol original: The Democracy of the Unborn

Societatea a fost redusă la cei ce trăiesc în prezent, iar acest lucru nu a făcut decât să lase în uitare democrația celor care sunt morți și a celor care nu sunt încă născuți. Noi, în prezent, trebuie să luptăm pentru cea mai obscură dintre toate clasele.

În dezbaterea cu privire la avort, un argument *pro-choice* (n. trad. care susține alegerea avortului) se bazează pe ideea de persoană. Aceștia consideră că fetusul ar trebui să primească statutul de persoană „după ce devine «viabil» (capabil să supraviețuiască în afara pântecului), sau după naștere, deci nu de la concepție”. Așadar, pentru cei care sunt în favoarea avortului, cei nenăscuți nu sunt oameni vii, ceea ce înseamnă că nu au drepturi, decât din momentul când intră în această lume.

Pentru că unul dintre stâlpii liberalismului ține de drepturile omului, argumentul de mai sus pare ciudat. Liberalii cred într-un univers al drepturilor care este într-o continua expansiune. Pentru a exemplifica acest lucru, priviți ceea ce susține Senatorului Bernie Sanders în discursurile sale. După Senatorul Sanders, sănătatea, educația și chiar wi-fi-ul sunt toate drepturi naturale ale omului.

Thomas Paine este cel de la care a pornit acest tip de gândire morală liberală a drepturilor omului, sau mai exact, cartea lui, *Drepturile Omului*. Chiar și așa, în mod bizar, cartea *Drepturile omului* îl privează pe fetus de drepturile sale.

Paine a susținut emanciparea individului din lanțurile opresive ale tradiției, în special în ceea ce privește ideea că morții au vreo autoritate asupra celor vii:

„Lupt pentru drepturile celor vii și împotriva celora care vor să le înlăture,

controleze și chiar să le condiționeze pe acestea. Mai mult, sunt împotriva actului care atestă autoritatea celor morți. Chiar și așa, domnul Burke luptă pentru autoritatea morților asupra drepturilor și libertăților celor vii.”

Paine dorea să elibereze oamenii de greutatea datoriei față de morți. El voia să îngăduie generației de la momentul respectiv să trăiască liber, neumbrită de amintirea morților.

„Domnul Burke” la care Paine făcea referire este Edmund Burke, primul conservator. În cuvintele enunțate mai sus, Paine făcea referire la un pasaj din lucrearea briliantă a lui Edmund Burke, *Reflecții asupra Revoluției din Franța*:

„Societatea este într-adevăr un contract… Dar acesta trebuie privit din alt unghi; Societatea nu este un parteneriat între niște animale grosolane, cu o natură temporară și perisabilă, ci un parteneriat științific; un parteneriat artistic; un parteneriat pentru virtute și pentru ceea ce înseamnă perfecțiune. Întrucât scopurile unui astfel de parteneriat nu pot fi obținute de-a lungul multor generații, el devine un parteneriat nu doar între cei care trăiesc, ci și între cei care sunt în viață, cei care sunt morți și cei care urmează să se nască.”

Burke a înțeles că atât cei morți, cât și cei care urmează să se nască fac parte din civilizație în aceași măsură ca oamenii vii. În plus, nu suntem născuți liberi și independenți, ci mai degrabă ne naștem într-un context construit de strămoșii noștri, susținut de respect și de urmași.

Sir Roger Scruton, un urmaș spiritual al lui Burke, înțelegea natura acestei relații:

„Cei morți și cei nenăscuții sunt membrii ai societății la fel de mult precum sunt cei vii. A nu onora morții este ca și cum ai ignora relațiile pe care societatea este construită – una dintre ele fiind legătura de respect dintre generații. Aceia care și-au pierdut respectul pentru morți s-au oprit din a fi oameni de încredere a moștenirii pe care aceștia le-au lăsat-o. Deci, inevitabil, ei pierd simțul obligației pentru viitoarele generații și lanțul obligațiilor se reduce la prezent.”

Când cei morți nu mai fac parte din civilizație, cei vii nu mai au obligații pentru generațiile viitoare. Când lanțul obligațiilor se reduce la prezent, viața degenerează în indulgențe egoiste. Una dintre consecințele slăbirii legăturilor dintre generații este aceea că doar cei care trăiesc în prezent fac parte din ea, iar acest lucru ar fi ca și cum ai spune că este dificil să distingi între a trăi pentru sine însuți sau a trăi pentru nimeni.

Datoriile care vin odată cu maternitatea și angajamentele care vin cu creșterea copiilor sunt exemple esențiale pentru prezentarea traiului ascetic, pentru a-i ajuta pe ceilalți. Aceste responsabilități care apar odată cu maternitatea, presupun sacrificarea prezentului pentru viitor. Astfel de sacrificii făcute de părinți sau străbuni pentru binele nostru nu sunt și nu pot fi uitate nici în prezent, nici în viitor. Dragostea pentru copii noștri și dorința de a-i crește ca pe urmași sunt printre cele mai de bază și fundamentale elemente a condiției umane.

Chiar și așa, din cauza lui Paine, prezentul înseamnă singurătate. Astăzi avem o lume în care doar cei care trăiesc în prezent sunt cu adevărat prezenți și doar cei care există în momentul actual contează. Trecutul este uitat, iar viitorul este problema altcuiva. Cei morți și cei nenăscuți nu au niciun loc în societate, pentru că doar cei care trăiesc au loc în ea. Nevoile și moștenirile celor decedați și a celor nenăscuți sunt irelevante. Această absență a trecutului în prezent este problematizată și de Edward Shils în *Tradition*.

> „Să îți dispară strămoșii culturali sau biologici, fără să compensezi pierderea prin adoptarea altor rădăcini este un lucru care privează o persoană de propria sa generație... În general, sursele neliniștii acesteia nu sunt comunicate, pentru că vocabularul disponibil pentru a descrie această experiență este foarte sărac.”

Legătura care lipsește dintre noi și străbunii noștri este motivul pentru care conexiunea cu cei nenăscuți este așa de dificil de realizat, poate chiar inexistentă.

G. K. Chesterton admitea că o legătură, asemenea unui contract, care unește generațiile, este esențială, referindu-se la aceasta ca la un fel de „Democrație a celor morți”. Acesta susținea de asemenea:

> „Tradiția refuză să se predea unei oligarhii mici și arogante condusă de cei care abia știu să meargă drept. Toți democrații obiectează împotriva discriminării oamenilor după naștere; tradiția obiectează împotriva discriminării oamenilor după moarte.”

În orice altă privință, moștenirea lui Paine constituie vârful liberalismului contemporan. Spre exemplu, discriminarea persoanelor din cauza unor caracteristici dobândite la naștere, precum rasa, genul, orientarea sexuală sau chiar și a statutului de imigrant este de neconceput pentru liberalii din zilele noastre. Cu toate acestea, când vine vorba despre discriminare împotriva celor decedați și a celor nenăscuți, liberalii discriminează ușor, fără nici un fel de remușcare. Munca lui Paine stă la baza acestui sentiment și, din păcate, se manifestă în mișcarea avortului. În mod ideal, perspectiva lui Burke ar putea explica pentru cei în spiritul vremurilor de ce morții și nenăscuții au aceleași drepturi și

dorințe ca cei vii. Din nefericire, Paine a șters morții din viețile noastre, în consecință, și cei care trăiesc în ziua de azi au învățat să îi șterg din viețile lor pe cei încă nenăscuți.

Noi, în prezent, trebuie să luptăm pentru cea mai obscură din toate clasele: cea a decedaților și cea a nenăscuților. Acești membrii ai societății – pentru că sunt la fel de mult membrii ai societății, precum cei vii – necesită ajutorul nostru mai mult decât alții. Este datoria noastră să onorăm moștenirea străbunilor noștri și să îi avem în gândurile noastre, în prezent. Acest lucru îi va ajuta pe cei încă nenăscuți din prezent și în viitor să supraviețuiască.

Prin invalidarea lui Paine și a celor care îi urmează ideologia indiferentă, readucem statutul morților în conștiința colectivă. Prin readucerea morților în conștiința colectivă, recuperăm obligațiile pe care le avem față de cei nenăscuți.

Avem această datorie pentru că nici morții, nici nenăscuții nu au o voce proprie. Dacă morții și cei nenăscuți ar putea să vorbească cu noi acum, nu ar fi nici o îndoială cu privire la ce ar spune: „ce nu îți pot spune morții, atunci când trăiesc/ îți pot spune, fiind morți: comunicarea/ morților este vorbă de foc, care depășește limbajul celor care trăiesc. ” Avortul este o încălcare a drepturilor naturale ale omului și trebuie să luptăm împotriva lui neapărat, nu doar pentru cei nenăscuți, ci pentru întregul lanț de legături de responsabilitate dintre generații, pe care este construită societatea.

Imagine: Pixabay